

QÜESTIONARI A CARLOS SOPEÑA, GERENT DE LA FUNDACIÓ VIVER DE BELL-LLOC

“M’agrada el turisme de proximitat”

Sopeña és un apassionat de la cuina, sempre té un llibre a la tauleta de nit i la mania de comptar-ho tot

Cardedeu

EL 9 NOU

Addicte a les xarxes socials?

No, tot i que m’hi connecto habitualment per veure què publiquen els amics, col·legues i entitats.

Una pel·lícula.

2001: *Una odissea de l’espai*, de Stanley Kubrick.

Un llibre.

La sombra del viento, de Carlos Ruiz Zafón.

Un restaurant de la comarca.

El Vinòmic de la Garriga.

Li agrada cuinar?

Molt. Cuino des que era petit. És una de les meves aficions.

Un plat.

Un de sol? El bacallà a l’empordanesa, una bona paella o fideuada, kokotxes de bacallà amb angules... Molt de peix!

Una beguda.

Un bon vi.

On ha passat les últimes vacances?

A Marsella.

Té previst fer algun viatge?

Ara mateix, no. M’agrada el turisme de proximitat.

Un lloc on perdre’s de la comarca, que no sigui el Montseny.

Un passeig per Granollers, Cardedeu, la Garriga, Caldes o el Montnegre.

I de Catalunya?

M’agrada perdre’m per Barcelona, una ciutat extraordinària.

I del món?

La meua terra. El Cantàbric des del País Basc a Galícia.

Un lloc on no portaria mai ningú?

No el conec.

Amb quin alcalde de la comarca aniria a sopar?

Hi aniria amb molts.

L’última obra de teatre que ha vist.

Tot i que m’agrada anar al teatre, no hi he anat des d’abans de la pandèmia.

I l’última pel·lícula que ha vist al cinema?

Alcarràs, de Carla Simón.

Un programa o sèrie de televisió?

No veig gaire la televisió. Si n’he de dir un, seria el *Telenotícies*.

I de la ràdio?

El món a RAC 1.

Amb qui es faria una selfie?

Amb la meua família i els meus amics.

Un lloc per viure.

La Costa Brava fora de l’estiu.

Coneix algun grup o músic

GRIBELDA ESCRIGAS

Activista del sector social

Cardedeu Carlos Sopeña va néixer fa 60 anys a Castro-Urdiales (Cantàbria). El 1981 es va traslladar a Catalunya, que des d’aleshores és la seva terra, i el 1987 es va llicenciar en Psicologia a la UAB. Casat i amb dos

fills, des de molt jove ha estat al costat de les persones amb necessitats especials. El 1987 va començar a treballar al sector social, donant suport a les persones amb discapacitat i trastorn mental. Activista d’aquest sector, el 2008 va entrar a la Fundació Viver de Bell-lloc, de la qual és avui el gerent.

de la comarca?

Gertrudis.

Ha votat en les últimes eleccions?

Sí. Voto des que va guanyar Aznar.

Per qui (si ho vol dir)?

No ho diré. En cada elecció em penso a qui voto i canvio sovint, però sempre mirant a l’esquerra.

Quin és l’últim regal que li han fet?

Els dinars i sopars d’una setmana de vacances amb els meus fills.

A quina hora acostuma a llevar-se al matí?

Soc matiner. A les 6 en dies laborables, i entre les 8 i 2/4 de 9 els caps de setmana.

És partidari de les migdi-

ades?

No en faig, tot i que quan n’he fet de 15 minuts m’han anat magníficament.

Alguna cançó que l’hagi marcat?

Ziggy Stardust, de David Bowie, i *Stairway to Heaven*, de Led Zeppelin.

Quin fons d’escriptori té a l’ordinador?

Cap.

Esculli una paraula que li agradi.

Magnífic.

Quin cotxe té?

Un Kia Xceed híbrid endollable.

L’última vegada que ha anat a missa?

Només he anat a funerals per acompanyar les persones de les quals ens acomiadàvem.

Un projecte immediat.

Molts, uns quants de vinculats a Viver de Bell-lloc i la resta, a la família i a títol personal.

Un insult.

Gilipollas. És en castellà. Té una gran sonoritat.

Una floreta.

Ets una gran persona.

Una olor.

La del mar Cantàbric.

Un ritual diari.

Dutxar-me i afaire-me.

Una mania.

Ho compto tot.

Un personatge històric.

El Dalai Lama.

Qui li agradaria ser?

Ja estic bé sent jo mateix.

Un hobby.

La cuina i caminar per la natura.

Un lema.

“Les coses no s’intenten, es fan. Posa-hi tot el teu esforç.”

Què el treu de polleguera?

Unes quantes coses, entre les quals la manca d’esforç i la disbauxa quan cal anar seriosament.

Què canviaria del seu cos?

Soc com soc i el meu cos és part de mi.

I del seu caràcter?

Soc una persona amb caràcter i força expeditiu. Miro de controlar-m’ho, i amb els anys ho he aconseguit força.

Una expressió molt utilitzada.

“Perfecte!” La gent que em coneix segur que pensa en una altra.

Per què o per qui diria una mentida?

Ara mateix no ho sé, però segur que en algun moment ho faria.

Què li fa riure? I plorar?

Em fan riure les trobades amb amics i companys. I no puc evitar plorar amb els llibres, les pel·lícules i les persones que fan cada dia grans coses senzilles.

Quin és el seu pitjor malson?

Que els projectes no siguin sostenibles econòmicament.

Què té a la tauleta de nit?

Sempre un llibre. Ara, un d’Úrsula K. Le Guin.